

kelig til at aabne Dem en endog ret vidtstrakt Kredit hos — — naa, hos Folk, hvem det er en Glæde at understøtte Ungdommen. Men kun paa een Betingelse vil jeg hjælpe Dem: at det er noget, der bliver mellem os. Jeg vil ikke have snakket om det. Hvad jeg af den Slags gør, skal ikke saadan — puh! — blæses ud for alle Vinde. Det kan jeg ikke lide! . . . Sig mig, kender De David Griesmann, Overretssagføreren; han boer i Klosterstræde? Naa! Til ham skal jeg med et Par Ord anbefale Dem, og De vil da sikkert hos ham kunne hæve, hvad De foreløbig behøver, som et rentefrit Laan mod Sikkerhed i . . . nu ja, i det forventede Udbytte af Deres eminente Kanalprojekt, naturligvis! Læg vel Mærke til det Ord: rentefrit! Det er altsaa ingen Forretning for nogen, og jeg vil — som sagt — holdes ganske udenfor det hele. Dersom nogen spørger mig, om det er mig, der forstrækker Dem, saa siger jeg rentud nej. At De forstaar mig!«

Per svarede ikke. Han havde ingensomhelst Tillid til Paalideligheden af dette altforoverraskende og uegennyttige Tilbud; og desuden umuliggjorde Hr. Delfts Tone og overlegne Beskyttermine al yderligere Forhandling.

Da »Direktøren« nu atter tog til sin Hat for at gaa, søgte han derfor ikke længer at holde ham tilbage. Derimod anstrengte han sig for at